

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 3To/39/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3717010010
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 11. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dušan Krč-Šebera
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2019:3717010010.7

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu JUDr. Dušana Krč-Šeberu a sudcov JUDr. Patrika Príbelského PhD. a JUDr. Romana Hargaša v trestnej veci proti obžalovanému X. I. pre prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zák., na verejnom zasadnutí konanom dňa 13. novembra 2019 prejednal odvolanie prokurátora Okresnej prokuratúry Považská Bystrica proti rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica zo dňa 15. januára 2019, sp.zn.1T/5/2017, a takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. sa odvolanie prokurátora z a m i e t a , pretože nie je dôvodné.

o d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Okresného súdu Považská Bystrica zo dňa 15.01.2019, sp.zn.1T/5/2017, bol obžalovaný X. I. (ďalej len „obžalovaný“) podľa § 285 písm. b/ Tr. por. oslobodený spod obžaloby Okresnej prokuratúry Považská Bystrica, sp.zn.Pv/856/16/3306-25 zo dňa 16.01.2017 pre prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zák. s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c/ Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

-dňa 29.10.2016 približne o 10.30 hod., v rodinnom dome číslo XXXX/X, na ulici X. číslo XXXX/X, v P., časť B. M., fyzicky napadol svoju bývajú manželku L. I. tým spôsobom, že po tom ako vošla do ich spoločného rodinného domu, zatiaľ majetkovo nevysporiadaného po rozvoze manželstva, za účelom zobratia zimného oblečenia pre ich maloleté deti, najskôr ju vyháňal z domu, vulgárne jej nadával a počas toho ako s detským oblečením odchádzala z detskej izby ju jedenkrát udrel otvorenou dlaňou do zadnej časti hlavy, následne sa pokúsil udrieť ju rovnakým spôsobom, keď prechádzala z obývacej izby na chodbu domu, čo sa mu ale nepodarilo, pretože L. I. ušla z domu na dvor a bežala k bránke domu, kedy jej opätovne vulgárne nadával a vyhrážal sa, že ju zabije a vyzabija aj celú jej rodinu, čo ešte podporil gestikuláciou tak, že pohybom ruky pri svojom krku naznačil, že ju podreže, následne L. I. rýchlo nasadla do auta a odišla preč, keď prišla do centra mesta P. telefonovala svojej dcére G., ktorá sa v tom čase nachádzala v rodinnom dome s obvineným I., na adrese X. XXXX/X, P., časť B. M., dcérin telefón zdvihol obvinený I. a opätovne sa jej vyhrážal zabitím ako aj zabitím celej jej rodiny, pričom tieto vyhrážky zabitím spôsobili u L. I. dôvodnú obavu o život a zdravie a tiež o život a zdravie jej rodiny, nakoľko už predtým v roku 2016, obvinený X. I. fyzicky napadol ju a tiež jej matku R. P. a jeho agresivita sa stále stupňovala, pretože skutok nie je trestným činom.

Citovaný rozsudok okresného súdu nenadobudol právoplatnosť, pretože ihneď po jeho vyhlásení na hlavnom pojednávaní okresného súdu ho napadol odvolaním prokurátor Okresnej prokuratúry Považská Bystrica (ďalej len „prokurátor“) pre nesprávnosť výroku o oslobodení v neprospech obžalovaného.

Prokurátor v písomných dôvodoch svojho odvolania uviedol, že rozsudok okresného súdu nepovažuje za zákonný a opodstatnený, nakoľko okresný súd nesprávne vyhodnotil zabezpečené dôkazy. Poukázal na skutočnosť, že poškodená I. na hlavnom pojednávaní uskutočnenom dňa 15.01.2019 vo svojej opätovnej výpovedi jednoznačne trvala na svojej pôvodnej výpovedi. Opakovane podrobne popísala

priebeh skutku s tým, že uviedla, že jej obava bola odôvodnená a umocnená tým, že obžalovaný I. na ňu už v minulosti, konkrétne v januári 2016 fyzicky zaútočil a v auguste 2016 fyzicky zaútočil aj na jej matku. Vysvetlila, že do domu išla v čase, keď tam boli deti nie z dôvodu, aby obžalovaného I. provokovala, ako to tvrdil obžalovaný, ale išla tam vtedy práve preto, lebo vedela, že keď sa obžalovaný rozčúli, správa sa nekontrolovateľne a je v úplnom amoku, a dúfala, že v prítomnosti detí ju nenapadne. Potrebu ísť do domu vysvetlila tým, že z domu odišla s deťmi v lete, keď bolo ešte teplo, a keďže už bol október a ochladilo sa, potrebovala z domu zobrať pre dcéry teplejšie oblečenie a topánky. Pokiaľ v priestupkovom konaní, v ktorom sa riešilo fyzické napadnutie jej osoby obžalovaným v januári 2016, tvrdila, že ju obžalovaný nikdy predtým nebil a v trestnom konaní uviedla, že ju fyzicky napádal už aj v minulosti, toto na hlavnom pojednávaní vysvetlila tak, že na priestupkovom konaní sa hanbila uviesť pravdu, nakoľko v tom čase boli ešte manželia. Nechcela obžalovanému škodiť a tiež nechcela, aby mali deti hanbu v škole. Skutočnosť namietanú obhajcom obžalovaného, že poškodená nehovorí pravdu, pretože prejednávania priestupku sa nezúčastnila, vysvetlila poškodená tak, že vypovedala na polícii, pričom vec bola neskôr postúpená: správne orgánu, čo možno považovať za logické vysvetlenie a zároveň je pochopiteľné, že poškodená ako laik nemusí detailne rozlišovať fázy trestného, respektíve priestupkového konania a vedieť ich správne pomenovať. Záverom svojej výpovede konštatovala, že fyzický útok obžalovaného na jej osobu z januára 2016 bol vyššej intenzity ako fyzický útok a vyhrážanie, ktoré je predmetom prejednávanej veci, čo ale logicky jednoznačne viedlo k tomu, že sa po uvedenej negatívnej

skúsenosti už obžalovaného bála, pretože vedela, že je schopný hrubého fyzického útoku voči jej osobe. Na základe uvedeného bola teda obava poškodenej z ďalšieho obdobného fyzického útoku obžalovaného voči jej osobe dôvodná a opodstatnená. A to aj s prihliadnutím k skutočnosti, že bolo preukázané, že obžalovaný v čase spáchania skutku nebol pod vplyvom alkoholu, ale na druhej strane vzťahy medzi bývalými manželmi boli v čase spáchania skutku už značne vyostrené a obžalovaného zjavne rozčúľilo už len to, že poškodená I. prišla do domu, otvorila si dvere vlastným kľúčom, chodila po izbách a brala si rôzne veci. Sám obžalovaný priznal, že ho rozčúľilo, že poškodená do domu vôbec prišla a začal jej nadávať. Prokurátor poukázal na skutočnosť, že poškodená na hlavnom pojednávaní vypovedala po poučení o trestnoprávných následkoch krivej výpovede a pod prisahou. Ďalej uviedol, že poškodená ako v prípravnom konaní, tak aj opakovane na hlavnom pojednávaní popisovala skutok v podstate totožne a v jej výpovediach neboli žiadne rozpory. Pokiaľ by bola pravdivá argumentácia obžalovaného, že poškodenej išlo len o peniaze z bezpodielového vlastníctva manželov, pretože chcela získať financie a ako náhle sa dohodli na vyporiadaní bezpodielového vlastníctva manželov, všetky problémy medzi nimi ustali, poškodená by na hlavnom pojednávaní uskutočnenom dňa 15.01.2019 už nemala dôvod dotrvať na svojich pôvodných výpovediach, prípadne mohla svoju výpoveď zmierniť, aby tak zabránila odsúdeniu obžalovaného, čo sa však nestalo, nakoľko poškodená opätovne podrobne popísala skutok a logicky odpovedala na všetky položené otázky, či už zo strany prokurátorky, obžalovaného, obhajcu obžalovaného a samosudcu. S prihliadnutím na listinné dôkazy oboznámené na hlavnom pojednávaní, najmä rozhodnutie o priestupku Okresného úradu Považská Bystrica, odboru všeobecnej vnútornej správy a priestupkový spis Obvodného oddelenia PZ Púchov, z ktorých je zrejmé, že obžalovaný je schopný fyzického útoku voči svojej bývalej manželke a aj voči svojej bývalej svokre, prokurátor je toho názoru, že obava poškodenej o život a zdravie a o život a zdravie jej rodiny bola dôvodná. Vyjadrenie obžalovaného, že jeho manželka si všetko vymyslela, aby tak získala väčšiu časť ich spoločného majetku je neopodstatnené, nakoľko otázka viny, respektíve neviny v trestnom konaní, nemá vplyv na rozdeľovanie bezpodielového vlastníctva manželov po rozvoze manželstva. Pokiaľ ide o výpoveď maloletej U. F., táto nijakým spôsobom neobjasnila skutkový stav, nakoľko maloletá uviedla, že ona a dcéry I. boli zavreté v spálni, kde sa hrali a počula len ako sa obžalovaný s poškodenou hádali z dôvodu príchodu poškodenej do domu, pričom kričali obaja. Uviedla tiež, že keď sa chvíľku pozerali cez pootvorené dvere spálne, nevideli, že by obžalovaný poškodenu fyzicky napádal. Prokurátor tiež poukázal na skutočnosť, že okresný súd najskôr trestným rozkazom sp.zn.1T/5/2017 zo dňa 18.01.2017 uznal obžalovaného I. vinným z prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, 2 písm. b/ Tr. zák. s poukazaním na § 139 ods. 1 písm. c/ Tr. zák. a uložil mu trest odňatia slobody v trvaní šesť mesiacov s podmienčným odkladom výkonu trestu na skúšobnú dobu v trvaní 1 rok. Po podaní odporu obvineným proti trestnému rozkazu, samosudca okresného súdu nariadil v danej trestnej veci hlavné pojednávanie a rozsudkom sp.zn.1T/5/2017 zo dňa 21.06.2017 uznal obvineného vinným z prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, 2 písm. b/ Tr. zák. a uložil mu trest odňatia slobody v trvaní 6 mesiacov s podmienčným odkladom výkonu trestu na skúšobnú dobu v trvaní 1 rok. Následne však po zrušení rozsudku okresného súdu a po doplnení dokazovania, za nezmeneného skutkového stavu rozhodol tak, že obžalovaného spod obžaloby oslobodil. Vzhľadom

na vyššie uvedené skutočnosti má prokurátor za to, že okresný súd na základe zisteného skutkového stavu po vyhodnotení dôkazov jednotlivo i v ich súhrne, mal konanie obžalovaného X. I. s prihliadnutím na spôsob vykonania činu, jeho následky a okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, mieru zavinenia a pohnútku, právne kvalifikovať ako prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, 2 písm. b/ Tr. zák. s poukázaním na § 139 ods. 1 písm. c/ Tr. zák. a mal mu uložiť primeraný trest. Prokurátor z vyššie uvedených dôvodov navrhol, aby krajský súd vyhovel odvolaniu, podľa § 321 ods. 1 písm. b/ Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok okresného súdu a podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vec vrátil okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

K odvolaniu prokurátora sa obžalovaný do konania nariadeného verejného zasadnutia krajského súdu, bližšie písomne nevyjadril.

Prokurátor Krajskej prokuratúry Trenčín na verejnom zasadnutí krajského súdu sa pridržiaval písomne podaných dôvodov odvolania prokurátora okresnej prokuratúry a navrhol, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok okresného súdu podľa § 321 ods. 1 písm. b/ Tr. por. a podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vrátil vec okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Obžalovaný a obhajca obžalovaného na verejnom zasadnutí krajského súdu navrhli, aby odvolací súd odvolanie prokurátora zamietol ako nedôvodné.

Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací, nezistiac dôvody pre zamietnutie odvolania prokurátora podľa § 316 ods. 1 Tr. por. a ani dôvody pre zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 ods. 3 Tr. por., na verejnom zasadnutí dňa 13. novembra 2019 na podklade podaného odvolania prokurátora preskúmal podľa § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť výrokov napadnutého rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Uvedeným postupom zistil, že odvolanie prokurátora nie je dôvodné. Nezistil pritom chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané a ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Po splnení prieskumnej povinnosti odvolací súd zistil, že okresný súd vykonal kontradiktórnym spôsobom všetky potrebné dôkazy v rozsahu nevyhnutnom na objasnenie skutkového stavu veci i v súlade s uznesením Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 30. mája 2018, sp.zn.3To/121/2017 a tieto správne a v súlade so zásadou „v pochybnostiach v prospech obžalovaného“ uvedenou v § 2 ods. 4 Tr. por. vyhodnotil jednotlivo i v ich súhrne tak, ako mu ukladá ustanovenie § 2 ods. 12 Tr. por. a dospel ku správnym skutkovým zisteniam i právnym záverom. Okresný súd svoje skutkové zistenia správne oprel o výpoveď obžalovaného, o výpoveď poškodenej L. I., o výpovede svedkov P. F., maloletej U. F., ako aj oboznámením sa s relevantnými listinnými dôkazmi, ktoré sú obsahom spisu, na ktoré v napadnutom rozsudku podrobne poukázal a na ich podklade dôvodne neakceptoval tvrdenia obsiahnuté v obžalobnom návrhu vo vzťahu ku skutkovým zisteniam a právnym záverom uvedených v napadnutom rozsudku. Tieto v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Tr. por. podrobne a vecne správne odôvodnil v napadnutom rozsudku a pritom presvedčivo vysvetlil, o ktoré skutočnosti oprel svoje závery o oslobodení obžalovaného spod obžaloby Okresnej prokuratúry Považská Bystrica č.Pv/856/16/3306-25 zo dňa 16.01.2017. Jeho rozhodnutie je založené na starostlivom vyhodnotení celého dokazovania, a to spôsobom ako prikazuje ustanovenie § 2 ods. 12 Tr. por. Úvahy a závery okresného súdu založené na zásadách logického konania a uvažovania sú vecne správne a odvolací súd sa s nimi stotožňuje.

Okresný súd správne dospel k záveru, že predmetný skutok nie je trestným činom, nakoľko s poukazom na § 10 ods. 2 Tr. zák. nenapĺňa po materiálnej stránke znaky prečinu nebezpečného vyhrážania.

Pokiaľ ide o odvolanie prokurátora, tak toto v svojej podstate smeruje do iného hodnotenia dôkazov. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku, v ktorom okresný súd správne vyhodnotil dôkazy jednotlivo a vo vzájomnej súvislosti a svoj záver o oslobodení obžalovaného spod obžaloby dostatočne zdôvodnil. Odvolací súd sa so zisteniami a závermi okresného súdu v celom rozsahu stotožnil, okresný súd správne a náležite zistil skutkový stav veci, pričom sa správne vysporiadal i s obhajobnými tvrdeniami obžalovaného.

Okresný súd na podklade vo veci vykonaných dôkazov, na ktoré podrobne poukázal v odôvodnení napadnutého rozsudku, správne zistil pri vyhodnotení vykonaných dôkazov jednotlivo ako aj vo vzájomnej súvislosti, že nevytvárajú ucelenú reťaz priamych a nepriamych dôkazov, z ktorých by bolo

možné ustáliť záver, že skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný je trestným činom. Správne poukázal na skutočnosť, že z vykonaného dokazovania vyplynulo, že k hádke medzi obžalovaným a poškodenou jednoznačne došlo. Obžalovaný používa vulgarizmy, nadával, dokonca povedal poškodenej, že skape. Rovnako správne okresný súd zistil, že nebolo preukázané, že obžalovaný fyzicky poškodenú napadol, že jej dal facku. Rovnako nebolo preukázané, že by obžalovaný s úmyslom vyhroziť sa smrťou poškodenej takto konal. Ani svedkyňa maloletá U. F. vo svojej výpovedi nepotvrdila, že by videla akýkoľvek fyzický kontakt medzi obžalovaným a poškodenou. V danej veci existujú dve protichodné výpovede, pričom okresný súd správne poukázal na to, že poškodená nie v celku vypovedala v súlade s tým, ako k napadnutiu malo dôjsť. Pred samotným skutkom bola situácia v domácnosti obžalovaného v podstate bez akéhokoľvek problému. Maloletá U. F. vo svojej výpovedi uviedla, že spala u svojich kamarátok, ujo sa staral, spravil raňajky a potom varil obed. Do toho prišla poškodená, údajne pre veci s tým, že automaticky došlo k hádke. Skutočnosť, že obžalovaný s poškodenou mali problémy ohľadne úpravy práv a povinností rodičov k maloletým na čas po rozvoďte svedčia aj rôzne súdne rozhodnutia, kde sa obžalovaný domáhal viackrát úpravy styku s deťmi, keďže sa s poškodenou nevie dohodnúť. Skutočnosť, že by obžalovaný dal poškodenej facku sa v rámci predmetného konania nepreukázalo, taktiež vyjadrenia o tom, že poškodená skape, že je kurva a podobne nenapĺňa samé o sebe skutkovú podstatu predmetného trestného činu. Skutočnosť, že jej mal rukou naznačiť pod krkom, že ju podreže nebolo v konaní žiadnym spôsobom preukázané.

Odvolací súd považuje za potrebné poukázať aj na to, že hodnotenie vykonaných dôkazov v trestnom konaní upravuje ustanovenie § 2 ods. 12 Tr. por. Podľa tohto ustanovenia orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán. Zákon pritom neustanovuje nijaké pravidlá, pokiaľ ide o mieru dôkazov potrebných na preukázanie určitej skutočnosti, ani váhu jednotlivých dôkazov. Voľné hodnotenie dôkazov je dôsledkom zložitej duševnej činnosti a vytvára sa logickým úsudkom. Orgány činné v trestnom konaní a súd musia vo svojom rozhodnutí zdôvodniť svoje vnútorné presvedčenie. Vnútorné presvedčenie je odôvodnené objektívnymi skutočnosťami a je ich logickým dôsledkom. Možno preto teda preskúmať, či postup pri vytváraní vnútorného presvedčenia bol správny a či vnútorné presvedčenie je dôvodné.

K otázke hodnotenia dôkazov treba dodať, že podľa ustálenej súdnej praxe výrok o vine sa môže zakladať len na dôkazoch, ktoré boli vykonané zákonným spôsobom a pritom celkom vylučujú pochybnosť, že sa stal skutok, že ho spáchal obvinený a pritom ako trestne zodpovedný subjekt z hľadiska jeho pričetnosti. Náležité zistenie skutkového stavu vyžaduje, aby každá okolnosť dôležitá pre rozhodnutie bola spoľahlivo preukázaná tak, aby nemohla vzbudzovať akúkoľvek pochybnosť. Za náležité zistenie skutkového stavu veci preto nemožno považovať len zistenie o pravdepodobnosti dokazovanej skutočnosti, keď výsledky dokazovania síce pripúšťajú možnosť záveru, že existuje, avšak na druhej strane nevylučujú možnosť iného alebo celkom opačného záveru. Ak po vykonanom dokazovaní zostanú pochybnosti o niektorej skutkovej okolnosti, dôležitej pre posúdenie veci, treba rozhodnúť v prospech obvineného (pravidlo in dubio pro reo vyplývajúce zo zásady prezumpcie nevinoty).

Odvolací súd po preskúmaní veci dospel k rovnakým skutkovým a právnym záverom ako okresný súd a osvojil si tiež dôvody a úvahy, ktorými okresný súd rozviedol a vysvetlil svoje zistenia a právne závery, preto odvolacie námietky prokurátora, ktoré vo svojej podstate sú len opakovaním námietok prednesených už pred okresným súdom a s ktorými sa ten dostatočne a vecne správne vypořiadal v odôvodnení napadnutého rozsudku, nepovažoval za dôvodné. Smerovali totiž vo svojej podstate len do hodnotenia vykonaného dokazovania, ktoré prokurátor navrhol vyhodnotiť inak, než urobil okresný súd. V tomto smere treba uviesť, že každý orgán trestného konania hodnotí vykonané dôkazy podľa § 2 ods. 12 Tr. por. v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov a podľa vlastného vnútorného presvedčenia. Odvolací súd nemôže preto vstupovať do tohto hodnotenia dôkazov a nariadiť súdu nižšieho stupňa k akým záverom má dospieť. Na základe týchto úvah možno potom vysloviť, že ak prvostupňový súd dospeje k určitému záveru a tento záver je výsledkom logického konania a uvažovania, nemožno mu potom vytknúť žiadne pochybenie. Tak je tomu aj v posudzovanej veci. Rozhodnutie okresného súdu je správne a v súlade so zákonom, lebo má oporu vo vykonanom dokazovaní.

Odvolací súd na rozdiel od okresného súdu, pokiaľ ide o hodnotenie skutku ako priestupku poukazuje na § 96b zákona č.372/1990Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov účinného od 01.02.2014,

z ktorého vyplýva, že ustanovenie § 20 ods. 2 v znení účinnom od 01.02.2014 sa vzťahuje na priestupky spáchané po 01.02.2014. Teda do plynutia 2-ročnej lehoty, do ktorej je potrebné priestupok od jeho spáchania prejednať sa podľa § 20 ods. 2 zákona o priestupkoch nezapočítava doba, počas ktorej sa pre ten istý skutok viedlo trestné stíhanie. V predmetnom prípade bol skutok spáchaný dňa 29.10.2016 a trestné stíhanie bolo začaté vo veci dňa 29.10.2016 (vznesené obvinenie dňa 29.10.2016), teda lehota na prejednanie priestupku podľa 20 ods. 1 zákona o priestupkoch v znení účinnom od 01.02.2014 doteraz neuplynula. Odvolací súd však vzhľadom k skutkovým zisteniam v predmetnej trestnej veci dospel k záveru, že v tomto prípade sa nejedná ani o priestupok.

Odvolací súd v predmetnej trestnej veci nezistil žiadne zákonné dôvody na zmenu napadnutého rozsudku v neprospech obžalovaného.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti odvolací súd dospel k záveru, že okresný súd rozhodol na základe náležite zisteného skutkového stavu veci, zákonne a vecne správne, preto odvolanie prokurátora ako nedôvodné podľa § 319 Tr. por. zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.